

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 6,— Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξαμήνος 4,50 Ἑξαμήνος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 19

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCELL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Ἡ ἀπάθεια τοῦ νεαροῦ μαθητευομένου ἐξηρέθησε φανερά τὸν γραμματέα. Ἐγείνε

κἀνταῖος, ἐδάγκασε μὲ τὰ μυστήρια τοῦ λυκοῦ δόντιον τοῦ τῶν του μoustaki, καὶ ἀπεκρίθη :

— Δὲν ἀστε εὐνοῖαι ἐγὼ, Τζούλης!

Τὸ πρῶτον εἶπε πολὺ σοβαρώτερον ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, καὶ ἂν δὲν μοῦ δώσῃς ἀμέσως, μὲ τὸ καλὸ, τὰ χρήματα ποῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχεις, ὅλ' σου τὰ πάρω διὰ τῆς βίας.

Ὁ Τζούλης, ἀκούσας αὐτὴν τὴν ἀπειλὴν, ἐγέλασε δυνατὰ.

— Καὶ λένε πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀστεῖο ; εἶπε. Μ' ὁρῶς σου λέγω, ὅτι δὲν ἔχω πεντάρα, τί ὅλ' μου πάρετε ;

Ἀπὸ τὸν προσποιητὸν τόνον τῆς εἰλικρινείας, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Τζούλης εἶδε τὰς ἀπαντήσεις του, ὁ κ. Δυπὸν ἤρχισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι πράγματι δὲν εἶχε πλέον ἐπάνω του τὰ χρήματα. Διὰ νὰ ἔχῃ ὅμως ἥσυχον τὴν συνείδησίν του, ἐστράφη πρὸς δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καὶ τοὺς διέταξε :

— Ψάχτε τον !

Ὁ Τζούλης ἔγεινε μίαν στιγμὴν πελιδνός. Ὑπερήφανος φύσει, μὲ κανένα τρόπον δὲν ὀκνῶν νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς κοινὸν λωποδύτην. Συλλογισθεὶς ὅμως τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὁποίαν ὀκνῶν νὰ τὸν εὕρισκαν τίποτε, τοὺς ἀρεῖς νὰ τὸν ψάξουν.

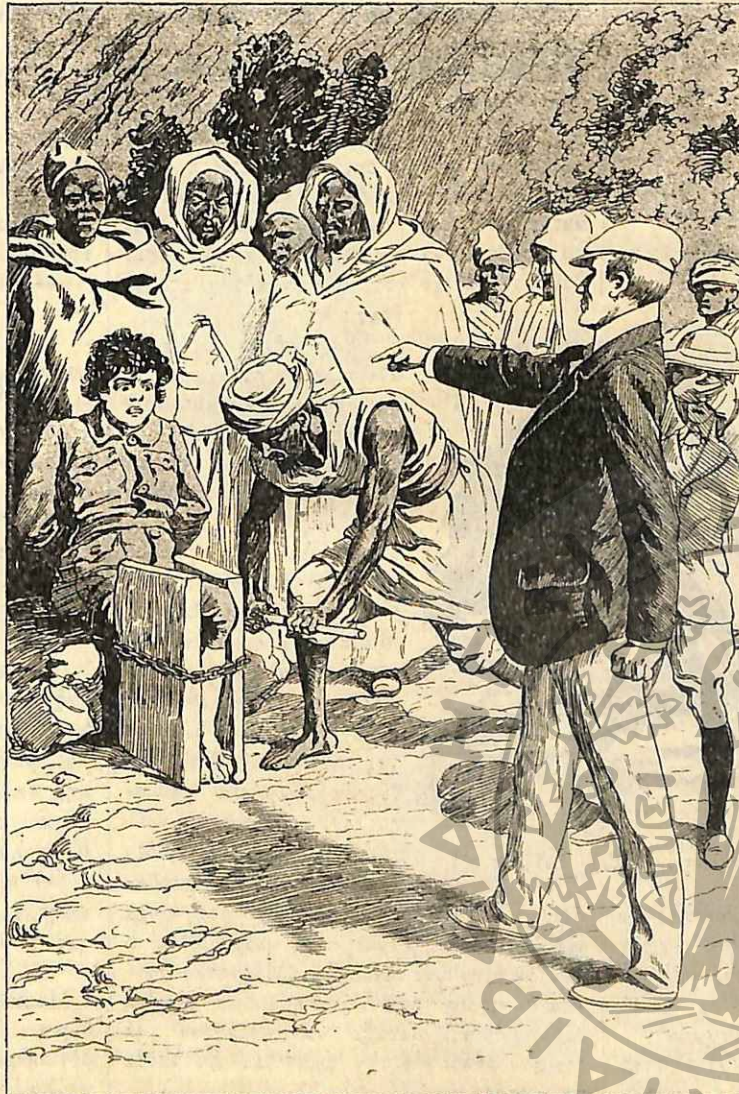
Οἱ δύο Μαροκινοὶ τὸν ἐγύμνωσαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Βλέπετε ; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης τὸν Μαρκήσιον, ἅμα ἐπέλεω-

σεν ἡ σωματικὴ ἐρευνα ; καὶ ὅλ' μάλιστα πᾶς ἥσυχον μὲ τὰ ἑκατομύριά σας... ἢ ὄχι ;

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς δὲν ἔχεις πᾶς τὰ χρήματα ἐπάνω σου, γιατί' ὅλ' τὰ ἐκρύψες κάπου ἄλλου... ἴσως στὸ μέρος ὅπου εὐρέθῃ αὐτὸ τὸ φουσέκι καὶ αὐτὸς ὁ φάκελλος.

— Μὰ σὰς λέγω ὄχι ! ὄχι !

« Γυρίζετε ! γυρίζετε ! γυρίζετε !... » (Σελ. 150, στ. γ')

— Κ' ἐγὼ σοῦ λέγω ναι ! ἐπέμεινε ὁ γραμματεὺς, προσηλώνων ἐπὶ τοῦ γένου τὰ χαλιδάκια μᾶτια του.

Ὁ Τζούλης δὲν ἐχαμήλωσε τὰ ἰδικὰ του. Ὁ κακούργος ἐνόησε τότε, ὅτι προσέκοπτε κατὰ θελήσεώς πολὺ ἰσχυρὰ καὶ ὅτι ὁ δεκαεπταετής ἐκείνος ἐφηδὸς εἶχε δύναμιν χαρχατήρος, περισσοτέρην ἀπὸ πολλοὺς ὠρίμους ἄνδρας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Δυπὸν δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ὑποχωροῦν εὐκόλῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζούλης ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἡμποροῦσε νὰ τοῦ ἔκαμει ὅ,τι ᾔθελεν. Αὐτὸς λοιπὸν ὤρκει νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς θελήσεώς του καὶ ὁ γραμματεὺς ἐννοοῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ μὲ κάλθε τρόπον.

— Τζούλης, τῷ εἶπε τώρα μὲ ἡμερίαν ἂν εἰς ἓνα τέταρτον δὲν μοῦ δεῖξῃς τὸ μέρος ὅπου ἐκρύψες τὰ δύο ἑκατομύρια, δὲν ὀκνῶ νὰ βγῇς ἀπὸ δὴ ζωτανός.

Ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ὕψωσε κατὰ τὴν συνήθειάν του τοὺς ὤμους, καὶ μὲ ὕψος Γραβιά, ἤρχισε νὰ τερετίζῃ, τὸ τραγουδάκι ποῦ ἔλεγαν εἰς τὰ Παρίσι οἱ μαθηταὶ τῆς Ἡλεκτρολογικῆς Σχολῆς :

Ἐδῶ μέσα βασιλεύουν
Ἡ παιδείας κα' ἡ ἐρεῖα,
Γιατί σὴ Σχολὴ μας κάνουν
Ὅλοι ἡλεκτροθεραπεία !

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μαρκήσιος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ. Μὲ βλέμμα σκύλου ἀνιχνευτικοῦ, ἐζητᾶσε καλὸς τρόπον, καλὴ κοιλοτήτα τοῦ δράκοντος. Ἀλλ' ἐνός καὶ ὁ ἴδιος τὸ μᾶταιο αὐτῆς τῆς ἐρεῖας. Ποτὶ δὲν ὀκνῶ εὕρισκε τὴν κρῶ

πτην του Θησαυρού, εάν δεν του την έδει-
χεν ο Τζούλης. Και περιφερόμενος όλων
έδω κ' έκει, έψιθύριζεν :

— Έννοια του, κ' εγώ θα τον κάμω
να μιλήσῃ!

Ο Λουλού έπωφελήθη της απουσίας
του γραμματέως, διά να παρακαλέσῃ, να
ικνεύσῃ τον φίλον του να υποχωρήσῃ.

— Είπε κακός σαν τον διάβολο αυτός ο
άνθρωπος, του έλεγε, και φοβόμαι για
τη ζωή σου, αν δεν του πῆς που είναι τα
έκατομμύρια.

— Ποτέ! έφώναζεν ο Τζούλης.

— Μ' άφου σε παρακαλώ εγώ, έπέ-
μειναν ο υίος του έκατομμυριούχου, μπο-
ρείς να το κάμῃς. Έπιτέλους αυτά τα
χρήματα είναι περισσότερο δικά μου παρά
δικά σου! και από το να πάθῃς κανένα
κακό, προτιμώ να τα δώσῃς στο Μαρ-
κήσιο.

— Ποτέ! ποτέ! ποτέ! έπαγέλαιεν ο
Τζούλης. Δεν μπορώ! Τέτοιος είναι ο
χαρακτήρας μου έμένα. Άς με κάμῃ κομ-
ματάκια-κομματάκια! αλλά το μυστικό
μου δεν θα το φανερώσω!

Και βλέπων τον έγχρὸν του να έπι-
στρέφῃ, ένευσεν εἰς τον Λουλού να σιω-
πήσῃ και ήρχισε πάλιν να τραγουδῇ δυ-
νατά :

Έδω-μέσα βασιλεύουν
Ἡ φαιδρότης κ' ἡ υγεία,
Γιατί στή Σχολή μας κάνουν
Ὁλ' ἡλεκτροθεραπεία.

Ο Μαρκήσιος επανέλαβε την στερεό-
τυπον έρώτησιν :

— Θα μου πῆς ποῦ είναι τα έκατομμύρια;

— "Ολ' ἡλεκτρο-θεραπεία!... άπε-
κρίθη τραγουδιστὰ ο Τζού-
λης, με φωνήν ή οποία δεν
έτρεψε διόλου.

Εἰς τὰ ἔσχατα.

Ἡ αὐθάδεια αὐτῆ ἔπει-

«Ο Μαρκινός τὰ ἐτύλιξε μέ φύλλα...» (Σελ. 151, στ. α')

σε τον Μάρκήσιον ότι ήτο άνωφελές να
έπιμενῇ περισσότερο και ότι ήτο κακός
να προσφύγῃ, όπως το έλεγεν, «εἰς τὰ
έσχατα».

Ποῖα λοιπὸν ἦσαν αὐτὰ τὰ ἔσχατα :

Ἀπλούστατα, ἐκεῖνα ποῦ μεταχειρίζοντο
καὶ οἱ ἀνακριταὶ τοῦ Μεσαίωνα, διά νάπο-
σῶν την ὁμολογίαν τῶν κατηγορουμένων.

Τὰ βασανιστήρια.

Δυστυχῶς, ο νέος Έροξεταστής δεν
είχαν εἰς τὴν διαθέσιν του τὰ κατάλληλα
ὄργανα, οὔτε τροχοὺς με καρκιά, οὔτε
ἀναλυτὸν μολύβι, οὔτε βελόνας, οὔτε τί-
ποτε. Ένεθυμήθη ὅμως τὸ «μαρτύριον
τοῦ ὑποδήματος» καὶ τὸ «μαρτύριον τοῦ
ὕδατος». Αὐτὰ ἤμπορούσε νὰ τὰ δοκιμάσῃ
καὶ μετὰ μέσα ποῦ εἶχε πρόχειρα.

Ένευσεν ἀμέσως, καὶ δύο ἀπὸ τοὺς
ἀκολουθοῦς του ἔπιασαν τὸν Τζούλην ἀπὸ
τὰς μασχάλας καὶ τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς του.

— Βγάλετε του τὰ παπούτσια! διέτα-
ξεν ὁ ληστής.

— Πάλι: τὰ ἴδια; ἐφώναξεν ὁ Τζού-
λης. Μὰ δεν εἶδατε ὅτι δεν ὑπάρχει τί-
ποτε μεσ' ἐτὰ παπούτσια μου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μορκήσιος, ἀλλ'
αὐτὴ τῇ φορᾷ δεν πρόκειται νὰ τὰ ξανα-
φορέσῃς.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Τζούλης· μήπως
θα μοῦ ἀγοράσετε κανένα ζευγάρι λου-
στρινία;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ γραμματεὺς·
νάτα κιόλα!

Καὶ ἔδειξε δύο χονδρὰς σανίδας, δεμέ-
νας με μίαν ἀλυσίδα, τὰς ὁποίας τοῦ ἔφε-
ρεν ἕνας Μορκινός, κατὰ τὰς ὁδηγίας ποῦ
τοῦ εἶχε δώσει.

— Φορέστε τοῦ κυρίου τὰ λουστρινία
του! διέταξε με σατανικὸν μείδισμα.

Όταν ὁ Τζούλης ἐνόησεν ἐπιτέλους, ὅτι
ἐσκόπευαν νὰ τοῦ σφίξουν τὰ πόδια ἀνά-
μεσα εἰς ἐκεῖνα τὰ δύο σανίδια, ἔκαμεν
ἀντίστασιν ἀπεγνωσμένην. Ἀλλὰ πῶς
ἤμπορούσεν ἓνα παιδί δεκαεπτά ἐτῶν, ὅσον
δυνατὸν καὶ ἂν ἦτο, νὰ καταβάλῃ ἐξ ἄν-
δρας;

Εἶδε γρήγορ, ὅτι καθε
ἀντίστασις ἦτο ματαιά,
καὶ ἔπῃρε τὴν ἀπόφασιν
νὰ ὑποστῇ ἡρωϊκῶς τὸ
μαρτύριον, εἰς τὸ ὅποιον
ὅλ' τὸν ὑπέβ.λλον τόσον
ἀνάνδρως.

Ο Λουλού, τρελλὸς
ἀπὸ τὸν τρόπον του, ἐρ-
ρίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Μαρκήσιου καὶ τὸν ἰκέ-
τευσε νὰ μὴ κάμῃ κανένα
κακὸν εἰς τὸν φίλον του,
ὑποσχόμενος ὅτι ὁ πατέ-
ρας του θὰ τῷ ἔδιδε τὰ
δύο ἑκατομμύρια ποῦ ἤ-
θελαν.

Ἀλλ' ὁ κακουργὸς δεν
ἔδωκε καμμίαν ἀνράσ-

σιν. Όλη του ἡ προσοχὴ ἦτο τώρα
εἰς τὰς προετοιμασίας τοῦ μαρτυρίου,
τὸ ὅποιον διήθουνε. Καὶ ἄφου ἐδέθησαν σφι-
κτὰ τὰ πόδια τοῦ Τζούλη μέσα εἰς τὰ
δύο σανίδια, διέταξε νὰ περάσουν ἓνα
στερεὸν ραβδί εἰς τὴν ἀλυσίδα, ἡ ὁποία
τὰ συνδέει.

— Γυρίστε το! εἶπεν εἰς τοὺς δημίους.

Μετὰ τρεῖς—τέσσαρας στροφὰς τοῦ ξύ-
λου, ἡ ἀλυσίδα ἔσφιξε τόσον δυνατὰ τὰ
σανίδια, ὥστε τὰ πόδια τοῦ Τζούλη ἤρχι-
σαν νὰ πονοῦν φοβερά.

— Γυρίζετε! διέταξε πάλιν ὁ κα-
κουργός.

Οἱ δέμηροι ὑπήκουσαν καὶ, αὐτὴν τὴν

«Μ' ἂν εἶχα δύο ἑκατομμύρια, δεν θα
μ' ἐτόλπατε ἰδῶ...» (Σελ. 143, στ. β')

φορὰν, εἰς τὴν σιγὴν ἡ ὁποία ἐδασίλευεν
ὁλόγυρα, ἠκούσθησαν τὰ κόκκαλα τοῦ
Τζούλη νὰ τρίβουν.

Ἀλλὰ οὔτε κραυγὴ, οὔτε παράπονον
ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Γυρίζετε! ἐπανάλαβεν ὁ γραμμα-
τεὺς.

Ἦτο φρικτῶδες. Ο Λουλού ἔκλειε με
λυγμοὺς, σκεπάζων τὸ πρόσωπον μετὰ χέ-
ρια του. Μόνον ὁ Μορκήσιος ἔμεινεν ἀπαθής.

Ἐπληρίσας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ Τζούλη καὶ σιγὰ τὸν ἠρώ-
τησε :

— Θα μοῦ πῆς ποῦ ἔκρυψες τὰ ἑκα-
τομμύρια;

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ ἔπτυσε κατὰμουτρά τὸν δέμιόν
του.

— Γυρίζετε! γυρίζετε! γυρίζετε! ἐφώ-
ναξεν ὁ Μορκήσιος μανιώδης.

Οἱ Μορκινοὶ ἔξετέλεσαν τὸ πρόσταγμα,
καὶ, μετὰ ἡμίσειαν ἀκόμη στροφῆν, ὁ Τζού-
λης ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἄρισε τὸ
κεφάλι του νὰ πέσῃ εἰς τὸν ὠμόν του.

Εἶχε λυποθυμῆσῃ.

Ο πόνος, ὁ ὁποῖος δεν κινέβαλε τὴν
σιδηρὰν τὸν ὀλέθρην, ἐνίκησεν ἐπιτέλους
τὰς σωματικὰς του δυνάμεις.

— Α, μὰ δεν εἶπαμε ἔτσι! ἐφώναξεν
ὁ Μορκήσιος ὅταν εἶδε τὸν Τζούλην λιπό-
θυμον. Όταν εἶπε κανεὶς τόσο αὐθάδης,
δεν κλείνει τὰ μάτια του, σὰν γυναί-
κόλα!...

Κ' ἐπειδὴ δεν ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸ

παιδί, διότι ὁ ἀρχηγὸς του δεν ἐπέτρεπε
τούς ἀνωφελεῖς φόνους, εἶπε πρὸς τοὺς
περὶ αὐτὸν ἀπηλπισμένους :

— Δεν γίνεται τίποτε πρὸς τὸ παρόν. Λύ-
στε τον καὶ ἄς φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ
Κασμπᾶ.

Ο Λουλού, ἀκούσας αὐτὴν τὴν διατα-
γὴν, ἀνέπνευσεν ἐκ θαθέων. Οἱ λόγοι τοῦ
Μορκήσιου τῷ ἔκαμιν ἐντύπωσιν φυτήμα-
τος αὐρας δροσερᾶς ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος με-
τώπου του.

Οἱ ψευδομαρκινοὶ κατεγίνοντο τώρα νά-
παλλάξουν τὸν Τζούλην ἀπὸ τὰ φοβερά του
«λουστρινία».

Ο Λουλού τὸν ἐκρατοῦσεν ἀγκαλιᾶσμέ-
νον καὶ ἀκούμβουσε τὸ μάγουλόν του εἰς τὸ
μάγουλον τοῦ φίλου του, μὴ τολμῶν νὰ
κυτᾶξῃ εἰς ποίαν κατὰστασιν ἐξήρχοντο ἀπὸ
τὸ στρεβλωτήριον τὰ κακίμοιρα τὰ ποδα-
ράκια του. . . Εἶδε μόνον δύο ἄκρα αἰ-
μάσσοντα, τὰ ὅποια ἕνας ἀπὸ τοὺς Μορ-
κινούς τῆς συνοδείας, ἀληθινὸς Ἀραβ αὐ-
τός, τοῦ ἐτύλιξε με φύλλα φυτῶν, ποῦ ὀ-
ρίζε ἐπὶ τῇ νύκτι ἀπὸ τὴν ὄχθην
τοῦ χειμάρρου.

Ἀνέβασαν κατόπιν τὸν Τζούλην εἰς ἓνα
μουλᾶρι κ' ἐξέκρινσαν.

Ο Λουλού ἐστρέψε τὸ καθεὶ τὸσον, διά
νὰ ἰδῇ ἂν ὁ φίλος του συνηθῇ.

Ἀλλ' ὁ Τζούλης ἐξηκολούθει νὰ μένῃ
ἀκίνητος.

Μόνον μίαν στιγμὴν ποῦ διέφυγε τὸν
φύλακά του καὶ ἠμπόρεσε νὰ περάσῃ πλη-
σίον του, ὁ Λουλού τὸν ἤκουσε νὰ ψιθυ-
ρίζῃ με ἀσθενή φωνήν :

— Μὲ σακάτεψε τὸ παλῆρσκυλο, ἀλλὰ
εἶμαι εὐχαριστημένος. Δεν τοῦ εἶπα λέξι...
λέξι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΤΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΝ ΚΑΣΜΠΑ

Ἀπαισία φυλακή.

Εἰς τοὺς πρόποδα: τῆς ἐροσερᾶς τοῦ
Ἀτλαντος, ὑψοῦται, ἐπὶ μικροῦ ὄρους, ὁ
ὑπερκείμενος τῆς κοιλάδος Οὐέδ-Νερίε,
μονήρης οἰκοδόμημα, ἡμερησιωμένον καὶ
τὴν ὄψιν ἀποκρουστικόν, τὸ ὅποιον οἱ ἐν-
τόπιοι ὀνομάζουν «κατηραμένον Κασμπᾶ».

Ἦτο ἄλλοτε ἀνάντηρον τοῦ σουλτάνου
Μουλαί-ἐλ-Χασάν ληληταθὲν ὅμως μετὰ
τὸν ὀλάντον του καὶ σχεδὸν καταστραφέν,
δεν ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν διαδόχων, οἱ
ὅποιοι μετέφεραν τὴν ἔδραν τῶν ἄλλου.

Ἀκατοίκητον διὰ πολὺν καιρὸν, ἐχρη-
σίμευεν ὡς φωλεὰ καὶ ὀρητήριον τῶν λη-
στῶν, οἱ ὅποιοι ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν,
ἐπιτίποντες κυρίως κατὰ τῶν διερχομέ-
νων κεραβάνων. Ἐκ τούτου ἡ κακὴ φή-
μη τοῦ κτηρίου καὶ τὸ ὄνομα ποῦ τοῦ ἐ-
διδον οἱ ἰθαγενεῖς.

Πρὸ ἐνός ἔτους περίπου, ἐλέγετο ὅτι τὸ
«κατηραμένον Κασμπᾶ» κατωκίετο. Τὸ
βέβαιον εἶνε, ὅτι τὰ καταρρέυσαντα μέρη τῶν
ὕψηλων τειχῶν του εἶχον ἀνοικοδομηθῇ, ὅτι
στερεὰ κιγκιλίδες ἐπροστάτευον τώρα τὰ

πρὸς τὴν κοιλάδα παράθυρά του, καὶ
ὅτι ἀπὸ τὰ πλίνθινα σπιτάκια ποῦ ἐτριγύ-
ριζαν τὸ κεντρικὸν φρούριον, ἀνεδίδετο
κάποτε καπνός.

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ τεκμήρια ὅτι κατω-
κίετο, τὸ Κατηραμένον Κασμπᾶ ἔμεινε
τόσον κλειστόν, τόσον σιωπηλόν, τόσον
ἀπαίσιον, ὅσον καὶ κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη
ποῦ ἦτο ἐγκαταλειμμένον, καὶ κανεὶς
δεν ἐγνώριζε ποῖοι ἦσαν οἱ νέοι τοῦ ἐνοι-
κοι. Καὶ καὶ μὲν ἐλέγετο, ὅτι τὸ φρούριον
ἠγοράσθη ἀπὸ κάποιον Εὐρωπαῖον, ἀλλὰ
κανεὶς δεν εἶχε θετικὰς πληροφορίας. Τὰ
κεράνια, διὰ τοῦτο, καὶ οἱ χωρικοὶ, ποῦ
ἐπήγγιναν εἰς τὴν ἀγοράν, ἔκαμναν ἓνα
μεγάλον γύρον, διὰ νὰ μὴ περάσουν κατω
ἀπὸ τὰ κατηγέφυρα παράθυρα τοῦ
Κατηραμένου Κασμπᾶ.

Ἐν τούτοις ἓνα βράδυ, μίαν μικρὰ συνο-
δεία, ἀποτελούμενη ἀπὸ Ἀράβας καὶ Εὐ-
ρωπαίους, καθοδικεύοντας μουλᾶρια, ἔ-
φθασε διὰ τῆς ἀποκρήμνου ἀτραποῦ εἰς τὸ
μικρὸν ὄροπέδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠγεί-
ρετο τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο κτήριον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ νύκτα τῆς Ἀ-
ναστάσεως, εἰς τὰς
Ἀθήνας, ἐφυσσε
δυνατὰ. Καὶ οἱ κα-
λοὶ χριστιανοὶ ποῦ
ἔχουν τὴν ἀπαράβα-
τον συνήθειαν νὰ ἐ-
πιστρέφουν ἀπὸ τὴν
ἐκκλησίαν εἰς τὸ
σπίτι, μετὰ τὴν πα-
σχάλιν τὴν λαμπα-
δόρομιν ἀναμμένην,
εἶδαν κ' ἐπαθάν.

Ἡ λαμπαδοδρομία τῶν, μὲ ἐκείνους τὸν
ἀνεμον, ἦτο ἄλλος σχεδὸν υπεράνθρωπος.

Μεταξὺ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ὁλητῶν,
ἔτυχε νὰ παρακολουθῇ ἓνα παιδί ὡς
δωδεκα χρόνων. Όταν ἐτελείωσε τὸ Χρι-
στὸς Ἀνέστη, ἐξέκρινε μόνον τοῦ ἀπὸ τὴν
ἐκκλησίαν, ψιθυρίζον: «Ἡ γιγὰ περι-
μένει ἄγιο φῶς, διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸ καντήλι
τῆς Παναγίας. Θα τὸ καταφέρω...»

Δεν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν σκέψιν
του, ὅταν ἓνα δυνατὸν φύσημα τοῦ ἐσθύσε
τὸ κερί.

«— Νά τα μας!» ἐφώναξε. Κ' ἐτρεῖξε
νὰ τὸ ξαναπᾶρῃ ἀπὸ ἓν ἄλλο, ποῦ ὡς ἐν
θαύματός διετρήθη ἀναμμένον.

Ἐκουκούλισε τότε τὴν γέαν φλόγα μετὰ
τὰς παλάμας του κ' ἐπροχώρησεν ὀλίγα
βήματα, σιγὰ καὶ προσεκτικὰ.

«— Ἀμ' ἂν εἶνε ἔτσι, ἐμονολόγησε

πάλιν, δεν θα φθάσω στὸ σπίτι οὔτε τὸ
πρωί!»

Ἀρχισε πάλιν νὰ φυσᾷ. Τὸ φῶς τοῦ
κεριοῦ του, ἀπὸ κἀθετον ἔβαιναν ὀριζόν-
τιον, καὶ ἀπὸ κἀκκινον. ὑποκύνον... Κ'
ἐπειδὴ αἱ παλάμαι δεν τὸ ἐξήσφαλινον
πλέον, ὁ μικρὸς ἐδγάλε τὸ καπέλο του,
τὸ ἐσκέπασε με αὐτό κ' ἐστάθη εἰς μίαν
ἀκρην, ἕως νὰ κοπᾶσῃ τὸ φύσημα.

Ἡ φλόγα, μετὰ τὸ φρόνιμα αὐτὰ μέτρα,
ἀνέζησε, καὶ τὸ παιδί ἐξέκρινε πάλιν.
Ἀλλὰ δεν ἔκαμε δέκα βήματα, ὅταν νέον
φύσημα, δυνατώτερον ἀπ' ὅλα, τοῦ ἀφῆρ-
πασε τὴν φλόγα, μολοντι τὴν εἶχεν ἀκόμη
μέσα στὸ καπέλο!

«Ἄ, μὰ δεν εἶνε δουλειά!» ἐφώναξεν
ὁ μικρὸς. Κ' ἐκύτταξε γύρω του, διὰ νὰ
ξαναπᾶρῃ.

Ἀλλὰ ποῦ! Ὅλα τὰ κεριά ἦσαν σβυ-
σμένα, καὶ διὰ νὰ εὕρῃ ἄγιον φῶς, ἠναγκά-
σθη νὰ τρέξῃ σχεδὸν ὡς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐκεῖ εἶδε τρία παιδιά, τὰ ὅποια ἤρ-
χοντο μαζὺ-μαζὺ κ' ἐκρατοῦσαν ἀπλωμέ-
νον ἐμπρὸς εἰς τὰ κεριά τῶν, ὡς ἀσπίδα
κατὰ τοῦ ἀνέμου, ἓνα μεγάλο καντήλι.

Τὸν ἄρσαν νῆανψῃ καὶ τοῦ ἐπέτρεψαν
ἀκόμη νὰ πηγαίῃ ἀπὸ πίσω τῶν, διὰ νὰ
προστατεύετο! ὅπωςδήποτε καὶ τὸ ἰδικόν
του κερί.

Ἀλλὰ πάλιν «δεν ἦταν δουλειά»...
Μὲ ὅλον τὸ καντήλι ἐμπρὸς, μετὰ ὅλον τὸ
καπέλο ὀπίσω, ἡ φλόγα του ἐκινδύνευε
κάθε στιγμὴν. Ἀχ! ἀπόψε βρέθηκε νὰ
φυσᾷ ἔτσι!...

Καὶ ὁ μικρὸς μοῦ ἐράνη μίαν στιγμὴν
βαθυσυλλογισμένως. Φαίνεται, ὅτι τὸ παρα-
δειγμα τῶν παιδιῶν μετὰ τὸ καντήλι, θὰ
ἐκέντησε τὴν φιλοτιμίαν του καὶ θὰ εἶπε
μέσα του: «Καλὸ τρόπο βρήκαν αὐτοί,
μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ βρῶ ἀκόμη καλλίτερο!»

Κι' ἔφαρνα τὸν εἶδα γάποσπᾶται ἀπὸ
τὸν ὄμιλον καὶ νὰ τρέξῃ μόνος του ἐμπρὸς...

Ἄφου ἔκαμεν ὀλίγα βήματα μετὰ τρε-
χάλα, δοκιμαστικὰ βέβαια, καὶ εἶδεν ὅτι
ἔτσι τὸ κερί του, ὅχι μόνον δεν ἐσθύσεν,
ἀλλ' ἀπεναντίας ἐζωήρευσεν, ἐδγάλε μίαν
φωγὴν θριάμβου, ἀνάλογον μετὰ τὸ «εὐρηκα!»
τοῦ Ἀρχιμήδους, καὶ ἤρχισε νὰ τρέξῃ
γοργωρότερα, μετὰ ὀρρος.

— Βεεεεεε!

Ὡ, τοῦ θαύματος! Διέσχισεν ὡς βέλος
τὸν μισὸν δρόμον, χωρὶς νὰ σβύσῃ καὶ χω-
ρὶς νὰν νὰ κινδυνεύσῃ τὸ κερί του! . .
Φαίνεται, ὅτι μετὰ τὸ τρέξιμον, ἐπροκαλοῦ-
σεν ἓνα ρεύμα ἀντίθετον πρὸς τὸν ἀνεμον,
καὶ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν φυσημάτων, ἡ
φλόγα τοῦ κερὶοῦ τοῦ ἱσσορροποῦσε!

Παρακολούθησα τὴν λαμπαδοδρομίαν
του, ἕως ὅτου ἐστρίψαν εἰς ἓνα δρόμον κ'
ἐστάθη. Ἀλλὰ δεν ἀμφισβώλλω, ὅτι ἐφθασε
πρωτὸς εἰς τὸ τέρας καὶ νικητὴς. Καὶ τί
εὐχὴν θὰ τοῦ ἔδωσεν ἡ γιγὰ του, ὅταν
ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χεῖρά του τὸ ἄγιον φῶς καὶ
ἀνάψῃ τὸ καντήλι τῆς Παναγίας!..

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 144)

— Πρόσεξε, ἔκαμε ὁ Λουδοβίκος, ξέρεις τί λογὴς ἄνθρωποι συγχάζουν στὸ καπηλεῖο αὐτό;

— Ἐννοια σου, θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου.

— Ἐλα, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, ἔχω στὴ σοφίτα ἕνα σχοινὶ μὲ κόμπους καὶ μὲ ἀρπάγη στερεὰ ποὺ τὸ μεταχειρίζομαι ὅταν ἐργάζομαι γιὰ γιανιά. Ἀπὸ τὴ σοφίτα ἕνας φεγγίτης, ἀρκετὰ μεγάλος, βγάζει στὴ στέγη. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Κάθισε στὸ σπῖτι σου, σὲ παρακαλῶ, Λουδοβίκο, τὸ ἀπαιτῶ μάλιστα.

Ἐφοδιασμένος μὲ τὸ σχοινὶ του, ὁ Ἐρβελίν ἐδῶκε στὴ στέγη κι' ἀπ' ἐκεῖ ἐπέβη στὸ διπλανὸ σπῖτι ποὺ εὐρίσκειτο σχεδὸν στὸ ἴδιο ὕψος. Ἐσύρετο ἐπάνω στὰ κεραμίδια ἀθόρυβα μὲ τὴν εὐκίνησάν γάτας. Ὅταν ὁμοῦς ἔφθασε στὸ δευτέρου σπῖτι, ἐσταμάτησε ἐκπλαγὴς ἀπὸ κάποιον θόρυβον συγκεχυμένων φωνῶν.

— Ὁραῖα, εἶπε, οἱ λησταὶ συνεδριάζουν στὴ αἴθουσα ποὺ βλέπει πρὸς τὴν αὐλὴ τοῦ καπηλεῖου. Ἄν δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀκούσω καθαρά, θὰ προσπαθῶ τοὐλάχιστον νὰ τοὺς ἰδῶ.

Ἐδῶ ὁμοῦς ἡ δουλειὰ ἦταν δυσκολώτερη, γιατί ἡ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ὁ Ἐρβελίν μποροῦσε νὰ βρῇ μιὰ σκοπιά, εὐρίσκειτο περισσότερο ἀπὸ ἕνα μέτρο πρὸ χαμηλὰ. Ὁ ἀστυφύλαξ δὲν ἐδίστασε. Ἐστερεώσε τὴν ἀρπάγη του στὴν καπνοδόχο καὶ ἀφῆκε νὰ ἐλισθῇ στὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κόμπους.

Ἦταν σὲ καλὴ θέσι στὴ χαμηλότερη αὐτὴ στέγη. Ἀπ' ἐδῶ ἐβλέπε ὅχι μόνον τὴν αὐλὴ τοῦ μπάριμπα Λεζάρ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς αἰθούσης γεμάτης ἀπὸ καπνοὺς ἀνάμεικτο ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἀνοικτό. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ἦσαν συναθροισμένοι καμμιὰ δωδεκαριά ἄνθρωποι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ μεσ' στὴ θολωμένη ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων ἀτμόσφαιρα. Ὁ Λουδοβίκος ἀκούωντο σιωπηλῶς κάποιον ῥήτορα, ποὺ ὁ Ἐρβελίν μάλιστα τὸν ἄκουε ἀλλὰ δὲν τὸν ἐβλεπε διόλου.

Μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποῖος ἦταν, τί ἔλεγε. Ἐσύρθη ὡς τὴν ἄκρῃ τῆς στέγης. Ἐκεῖ ἡ φωνὴ τοῦ ῥήτορος ἐφθασε ὡς αὐτὸν καθαρά.

Ὁ Ἐρβελίν παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Πλόκ!

Δὲν τοῦ ἀκούσσε νὰ τὸν ἀκούῃ, θέλησε καὶ νὰ τὸν ἰδῇ. Ἐπροχώρησε. Τὸ μισό του σῶμα ἦταν κρεμασμένο στὸ κενόν.

Τὰ χερίά του μόνον τὸν συγκρατοῦσαν στὴ στέγη.

Καὶ τότε εἶδε καλὰ τὸν Πλόκ. Ἀλλὰ νῆα ἐκπληγῆς ἐπερίμενε τὸν Ἐρβελίν. Ἄκουε ἕνα Πλόκ ἀθέατον νὰ ὀμιλῇ καὶ ἀναγνώριζε καλὰ τὴ φωνή του. Καὶ ὁ Πλόκ ποὺ ἐβλέπε καὶ ποὺ ἔαυτὸν ἐπανεύρισκε τὴ γνωστὴ του φυσιογνωμία, ἐκπληγῆς ἦσυχυα τὸ τσιγάρο του καὶ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του!

Τὶ ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ μυστήριον;

Ὅπως κι' ἂν ἦταν, ὁ Ἐρβελίν ἄκουσε μὲ τενωμένον αὐτιά τὸν ἀθέατον Πλόκ ποὺ ὀμιλοῦσε.

— Οἱ σύντροφοί μου, ἔλεγε ὁ ῥήτωρ, ποὺ ἐργάζονται στὴ Μεσημβρία, μὲ πληροφροῦν ὅτι ἡ δουλειὰ πηγαίνει καλὰ. Κατόρθωσαν ν' ἀρπάξουν δύο αυτοκίνητα ποὺ ἔχουν μεγάλη ταχύτητα καὶ εἶνε πολὺτιμα ὄργανα γι' αὐτοὺς. Ἡ λεία τους εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ. Θὰ μᾶς τὴν φέρουν, ὅταν ἡ ἐγκατάστασις ποὺ σᾶς εἶπα πρὸ ἐλίου τελειώσῃ. Τὸ αὐτοῦ ποὺ ὁρῆκα εἶνε ἀνέλπιστο. Τὰ φορτία μᾶς μέσα σ' αὐτὸ ὁ ἀφῆρξουν κάθε ἔρευνα ἀστυνομικῆ. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μᾶς ἐργάζονται ἐκεῖ αὐτὴ τὴ στιγμῇ. Τώρα λοιπὸν

«Ἐσύρθη ὡς τὴν ἄκρῃ τῆς στέγης...»
(Σελ. 152, σ.α')

μὲ μιὰ φωνή.

— Ἐγώ, ἀπῆντησε ὁ Πλόκ. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν κάμω μόνος μου. Πρόκειται γιὰ μιὰ λειψανοθήκη τοῦ 13ου αἰῶνος, ἀξίας πενήντα χιλιάδων δραχμῶν. Γιὰ τὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ μοῦ χρειάζονται δύο σύντροφοι ποὺ θὰ εἶνε ὁ «Λαίλαψ» καὶ τὸ «Ρόπαλον». Ὁ Λαίλαψ εἶνε εἰδοποιημένος. Θὰ φύγῃ μόνος του καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ ἐκεῖ ποὺ ξεῦρε. Ἐσένα, Ρόπαλον, σοῦ δίνω συνέντευξι τὴν Τετάρτην τὸ βράδυ πρὸ τῶν ἑννέα, στὸν σταθμὸ τοῦ ἀγρίου Λεζάρου.

— Εἶνε προσεκτικοί, σκέφθηκε ὁ Ἐρβελίν, καὶ δὲν θὰ μάθω τίποτε!

Ἀλλ' ὁ Πλόκ ἐξηκολούθησε:

— Ἐγὼ ἀπόφασι νὰ ἱκανοποιηθῶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ περιδεραίου, ὅπου τόσον καλὰ μοῦ τὴν κατάφερε ὁ Ἐρβελίν. Λοιπὸν σὲ λίγες ἡμέρες, ὅταν τὸ καταφύγιόν μου θὰ

εἶνε ἑτοιμο, πρέπει μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία, νὰ πιάσωμα αὐτὸν τὸν τόσο ταρχοποιὸ ἀστυνομικόν.

— Ἀ, ἔ, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, νὰ τί μ' ἐνδιαφέρει!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔκαμε νὰ σκύψῃ ἀκόμη περισσότερο. Μὰ ἔξαρνα αἰσθάνθηκε κάτω ἀπ' τὸ ἀριστερό του πόδι ἕνα κεραμίδι ν' ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴ στέγη. Προσπάθησε γρήγορα νὰ τὸ κρατήσῃ. Ἀλλ' ἦταν ἀργά. Τὸ κεραμίδι ἔπεσε καὶ θορυβητικῶς με κρότον σὴν αὐλὴ τοῦ μπάριμπα Λεζάρ.

Παρευθὺς οἱ λησταὶ εὐρέθησαν στὸ παράθυρο. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἐρβελίν ποὺ ἦταν ξαπλωμένος μπουρμπουτὰ ἐπάνω στὴ στέγη. Ἀλλ' αὐτὸς αἰσθάνθηκε τὸν κίνδυνον καὶ ἐσύρθη ὡς τὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κόμπους, ποὺ θὰ τὸν βοήθοῦσε νὰ ξαναβῇ στὸ διπλανὸ σπῖτι.

Ἀλλοῖμονο! Ἐπρεπε τώρα νὰ σηκωθῇ ὀρθιος, γιὰ νὰ ὑπερβῇ τὴν καπνοδόχο. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ δισταγμούς. Μὲ θάρρος ἐπιάθηκε ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ ἄρχισε τὴν ἀνάβασί του.

Ἀμέσως δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Καὶ ὁ Ἐρβελίν σὰν ἕνας σωρὸς κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Ἐνας κρότος ὑπὸ κωφῶς πτώσεως ἀκούσθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ τοῦ μπάριμπα Λεζάρ.

— Καὶ τώρα ἔς τὸ στρέψωμε γρήγορα, εἶπε ὁ Πλόκ. Ἐπλήρωσε τὴν περιέργειά του. Ἀκόμη ἕνας ποὺ δὲ θὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ πρὸς τὴ νύκτα. Ἀς τὸν ἀρίστωμε ἐκεῖ ποὺ βρῃσκειται. Ἀλλοι θὰ τὸν σηκώσουν αὐριο. Κι' ὁμοῦς πρέπει νὰ μάθωμε ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ περίεργος.

(Ἐπετι συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΕΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ποῦ βρίσκομαι; σὲ ποῖον εἶμαι πλανήτῃ;
Ποῖος κυβερνᾷ τὴς οὐρανίας χώρες;
Ποῖον ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος κυβερνήτῃ;
Πέστε μου, ὦ Μοῦσές μου, τοῦ Πλάστη [κῶρες!]

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Οἱ Ἀριθμοὶ τὸν κόσμον κυβερνοῦνε,
Οἱ Ἀριθμοὶ ὁδηγοῦν ὅλα τὰ στέρια!
Τὸν ἥλιο, τὸ Φεγγάρι αὐτοὶ κινοῦνε,
Κ' ἡ Πλάσις ἀπ' αὐτοὺς κρέμεται ἀκέρη!

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Τοῦ κόσμου κυβερνήτης ἡ Ἀρμονία!
Γι' αὐτοὺς: Πουλᾶκια, ἀγέρας καὶ λουλούδια
Μὲ τάπαλὸ τὸ φύσημα, τὴ θεία
Τὴν εὐωδίαν, δὲν ψέλνουνε τραγούδια;

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Ρυθμὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου πάντα!
Μαζὶ Ἀρμονία κι' Ἀριθμοὶ δεμένα,
Γεννοῦνε τὸ Ρυθμὸ. Τὰ δύο τους κἀν' τα,
Ὡς Ποιητὴ, στεφάνι νὰ φορᾷς τὸ δολένα!.

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΤΣΙ

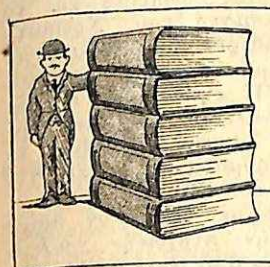
(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 144)

Δὲν ἦταν αὐτὴ ποὺ πιάνονταν πολλὰς φορὰς τὰ δύο τους καὶ συνερίζονταν: Αὐτὸ λαλοῦσε ἀπ' ἐξω στὴ σιδερέια κι' αὐτὴ ἀπὸ μέσα τὸ σκάνιαζε καὶ καλαδοῦσε σὰν αὐτὸ, κακὴ μέρα μου, μὲ τὴν κρουσταλένια φωνίτσα τῆς ποὺ δὲν τὴν ξεχώριζες ἀπ' τοῦ γελιδονιοῦ. Τὶ νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε, πῶς πῶς τραλλιάθηκα καὶ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἰδῶ, δὲ μποροῦσα νὰ τ' ἀκούσω τὸ ἄπνο καὶ ἀχάριστο παλιόπουλι ποὺ κηλαδοῦσε χωρὶς τὴν Νίτσα μου, τὴ φίληνδά του, κι' ἐπῆγα καὶ τοῦ γάλασά τὴ φωνιὰ μὲ τὴ ράβδο γιὰ νὰ φύγῃ, νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ σπῖτι μᾶς, κι' ὄντας κρεμίστηκε κάτω ἡ ἔρημη φωνιὰ, μὲ ὀλῶσαν τὰ μάτια μου σὰν εἶδα μέσα στὰ γεμισμάτα καὶ τὰ στρώματα τοῦ γελιδονιοῦ. τὸ μαρτίτσι τῆς ἀδελφῆς σου. Τὸ πήρα στὸ χέρι μου, τὸ φίλησα καὶ σωριάζω.

Τὴν ἔπιασε ἡ κατάρρα τοῦ γελιδονιοῦ τὴ μάκω μᾶς, πετάχεται καὶ λέει ὁ μικρότερος ἀδερφός μου. Ἀκούς νὰ χαλάσῃ γελιδονοφωλιὰ!

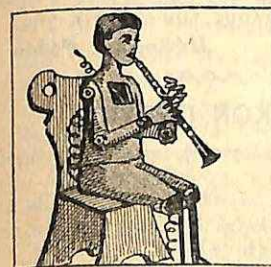
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πελώρια βιβλία

Τὰ μεγαλειότερα βιβλία τοῦ κόσμου εἶνε τὰ κατὰ στίχα ἑνὸς μεγάλου ἑμποροῦ τοῦ Ἀδῆ: Ἀντίθετος τῆς Καλλιφορνίας. Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα, πέντε ἐξ αὐτῶν, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σχηματίζουν στήλην ὑπερβαίνουσαν τὸ ὕψος ἑνὸς ἀνθρώπου.

Τέλειον αὐτόματον

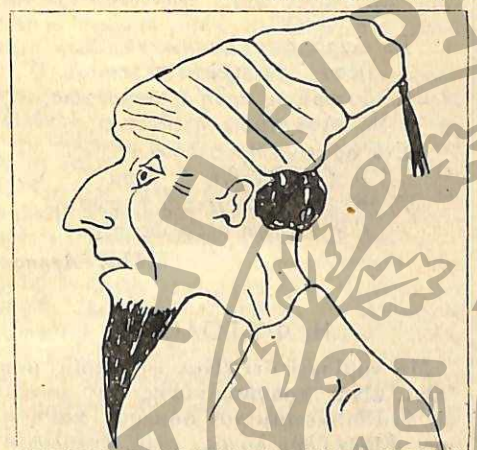

Ἐνας πλοῦσιος Ἀγγλος, ὁ κ. Δρὸς Μίλλερ, ἠγόρασεν ἐσχάτως δύο «αὐτὸματα» μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον. Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, θαύμα μηχανισμοῦ, παίζει κλαρινέττον ὡς ἀληθινὸς μουσικός. Τὰ δάκτυλά του ἀναισθητικῶς ἐπὶ τῶν ὀπῶν τοῦ ὄργανου, διὰ νὰ παράγουν τοὺς διαφόρους ἤχους. Τὸ αὐτόματον τοῦτο κινεῖται δι' ἡλεκτρισμοῦ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σηματοφύρου Ἑλλήνων

Αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος ἔχων τὴν γυναῖκα του, μήπως τὴν βλέπετε πούθενά;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυριαρχίας Καναδοῦ

ΛΩ	ΠΡΟΣ	ΤΗ
ΚΟΡ	ΣΑΡ	ΚΥ
ΚΡΗ	ΚΗ	ΣΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗ-

Μὴν ξετάλλῃς περισσότερο. Ὅ,τι παράπονον ἔχω ἐγὼ ἀπὸ σένα, αὐτὸ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχες κι' ἡ πεθερά μου ἀπὸ σένα. Νά, γι' αὐτὴ ἐδῶ τὴ γωνιά ἀγωνίζεσαι, καί μὴν νύφη, καὶ βίχνης τὰ νιάτα σου. Γι' αὐτὴ θὰ πονέσῃς πλείοτε καὶ αὐτὴ μονοχὰ θὰ σὲ τιμῇ. Γιὰ τὰς ξένες γωνίας βασανίστηκαν ἄλλες μαννάδες. Μὴν κυνηγήσῃς τὸ δίκαιόν τους, γιατί ὁ Θεὸς δὲν τὸ στρέγει.

— Μητέρα, μητέρα, φωνάζει ὁ μικρότερος ἀδερφός μου, ὅπως εἶπες ἐστὶ τώρα τῆς Κυριακῆς μᾶς καὶ τὴν πεῖραξες, ἐστὶ θὰ σὲ πεῖραξῃ κι' ἐσένα μεθαύριο ἡ νύφη σου.

— Γιὰ δὲς τὸ δαίμονα! τοῦ κακοῦ ἀνῆκε, εἶπε ξεκαρδισμένη ἡ Κυριακῆς μᾶς, καὶ τὸν ἀρπάξῃ καὶ τὸν ζούρῃς στὰ φίλημάτα καὶ γυρίζοντας στὴ μητέρα μᾶς:

— Νύφη, νύφη, τῆς λέει, τῆρα ἐδῶ! Νά, πῶς ἀληθεύουν τὰ λόγια μου. Τὸ σκολεῖν λέν σκολεῖν, μὰ τὸ σπῖτι εἶναι τὸ μεγαλιότερο σκολεῖν. Βλέπεις; Δὲν ξεφεύγει τίποτε τῶν παιδιῶν. Τεντώνουν τὸ ἀρτί τους ν' ἀκούσουν καὶ καρφώνουν τὰ μάτια στὸ στόμα σου σὰ μιλᾷς. Νὰ μὴ λές πῶς εἶσαι στὸ σπῖτι σου, νὰ λές πῶς εἶσαι στὴν Ἑκκλησίαν μπροστὰ τους.

ΑΔΑΜ

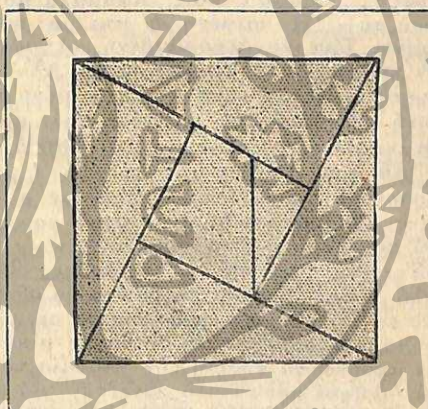
ται, ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων νῆων τῆς Μεσογείου.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σελιωμένου Κλαφιάρη
ra - boi - cor - la - ci - leau - neil - fon - ne - le - tai - ne.

Διὰ τῶν συλλαβῶν τούτων νὰ σχηματίθωσιν τὰ ὀνόματα τεσσάρων κλασσικῶν, πασίγνωστων ποιητῶν τῆς Γαλλίας.

Δύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ σχηματισθῇ τὸ τετράγωνον. — β') Συγγράς, Βαρδάνης, Ζαππας, Τσιτσας, Ἀέρω, Ἀράκης. — γ') Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει. — δ') L'écho.

Ιδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Με ποίαν συγκίνησιν ἤρχισα νὰ φωτογραφίσω καὶ με πόσῃ ἀνυπομονησίᾳ ἐπερίμενα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρώτων μου φωτογραφιῶν!

Ἐλαβα ὡς δῶρον τὴν φωτογραφικὴν μου μηχανήν, εἰς ὅλους δὲ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ τοὺς φωτογραφίσω.

Καὶ πρώτην ἐφωτογράφησα τὴν ἀδελφὴν μου, ἔπειτα τὴν διδασκάλισάν μου, τοὺς θεῖους μου, καὶ οὕτω καθέξῃς ὥστε εἰς μίαν πρωίαν, ἐξώδευσα καὶ τὰς δώδεκα πλάκας.

Με μεγάλην μου χαρὰν ἐπῆγα εἰς τὸ κατάστημα, διὰ νὰ μοῦ ἐμφανίσουν καὶ νὰ τυπώσουν τὰ πρῶτα μου ἔργα. Τὴν ἐπομένην ἔστειλα πρῶτ-πρῶτὸν τὸν ὑπερή- την διὰ νὰ πάρῃ τὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ φεῖ! καὶ αἱ δώδεκα φωτογραφίαι δὲν ἐφάνεροναι τίποτε. Δώδεκα μουντζού- ρες! Ἀπελπίσθην, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἐπεισό- διον μ' ἐδίδασκε νὰ δοκιμάζω πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιχειρῶ.

Καινούργιες Δάφνες

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ἡ γειτονιά μας ἔχει ἀναστατωθῆ ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα. Ὁ μικρὸς Γιάγκος, ὁ γυιὸς τῆς γειτονίσσας, τὰ- βαλε μετὰ τὸ κοτόπουλα τῆς θείας του, καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἀφίνει νὰ τὰ πλησιάσῃ, κλαίει ἀπαρηγόρητα. — «Μά, παιδί μου, τοῦ λέγει ἡ μαμμά του, ἂν σὲ τσιμπήσῃ ἡ κλῆσσα καὶ κλαῖς ὕστερα; — Ναί, ἐγὼ ξὲν σὰ τῆς τὰ πάλω τὰ πουλάκια, μόνο σὰ τὰ ζῶ. Ἐπειτα σὰν σὲς ἐνὶ τῆς τὸ λές, καὶ ξὲν με πευιάζει!» Τέλος μετὰ τὰ πολλὰ τὸν ἐκατάφερε νάφρησιν τὰ κοτόπουλα, καὶ νὰ πᾶν νὰ παῖξῃ.

Τὸ ἀπόγευμα (εἶχε ξεχαστῇ πιά ἡ πρωὶνὴ ἀναστατάσις) ἀκοῦμε τὸν Γιάγκο νὰ ξεφωνίζῃ: «Μαμμά μου, μαμμάκα μου, σῶσέ με!» Ἡ καὶμένη ἡ μητέρα του, βγαίνει ἐξω καταρομαγμένη νὰ σῶσῃ τὸν κινδυνεύοντα Γιάγκο τῆς! Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν φαινότανε πουθενά· μόνο τὴ φωνὴν του ἀκούγαμε, καὶ αὐτὴ πάλι φαινότανε σὰν νάβγαίνε ἀπὸ μέσα βαθεῖα. — «Παῖδί μου, Γιάγκο μου, φώναξέ ἡ μη- τέρα σου, ποῦ εἶσαι; — Σῶσέ με μαμ- μάκα μου! ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ του. — Μά ποῦ εἶσαι; — Στὸ κοττέτσι!»

Τρέχουμε καὶ τί νὰ δοῦμε; Τὸν καλὸ σου τὸν Γιάγκο στρωμαγμένον μέσα, καὶ τὸ κεφάλι του σταγμαζόμενον σὲ μιὰ τρύπα! Τί συνέβη; Ὁ δύστηνος μικρὸς δὲν μπόρεσε νὰ νικήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ κώλυκε κρυφὰ στὸ κοττέτσι γιὰ νὰ δῇ τὰ πουλιά. Ἀλλὰ, ποῦς ἔβριε γιατί, ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὴν τρύπα καὶ ὕστερα τὸ τραβοῦσε καὶ δὲν ἐβγαίνει. Καταρομαγμένους, ἔβαλε τὶς φωνές, ὡς ποῦ πῆγαμε καὶ τὸν γλύτωσαμε! Εὐτυ- χῶς ποῦ ἡ κλῆσσα δὲν τὸν πεύραξε, καὶ ἔτσι φρενὰ τὴν γλύτωσε. Δὲν γλύτωσε

ὁμως καὶ μερικά... χαστούκια, μετὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐφιλοδώρησεν ἡ μητέρα του, γιὰ τὴν ἀναστατάσιν ποῦφερε στὴν γει- τονιά. Ὁ Γιάγκος βέβαια καὶ περισσότερα, ἀλλὰ μετὰ κλάματα γοερώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦβαλε τὸ πρῶτ, ὁ Γιάγκος ἐξήγησε συ- γχώρησι, καὶ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναπλη- σιάσῃ τὸ κοττέτσι.

Ὁ ἡγετὴς τὴν ὑπόσχεσίν του; Νὰ δοῦμε!

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΔΙΠΛΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Πάσχα ψηλό. Αἶμα Χριστοῦ

τρισάγιο τὸ ξαντίζει.

— εἶναι τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις —

κι' αἶμα γενναίων μαρτύρων

— ἀνάστασις τῆς λευτερίας — ποῦ ὁ

ἥλιος τῆς λαμπυρίαις

μακρὰ μετὰ τῶν ματιῶν τὸ φῶς

κι' ἔχει χρυσὸν ἐνείκων...

Καὶ πότε νάρθη ἡ ἀνάστασις

μετὰ βάρειά καμπάνια,

ν' ἀντιλαλήσῃν ἔτις κλαγγὲς

βροντῶντας τὰ κανόνια.

Πότε νὰ γίνῃ ἀνάστασις

μ' ἓνα γλυκὸ παιᾶνα,

στὴ γαλανὴ Βασιλίσσα

μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια,

Τὸ ὄχρὸ φεγγάρι διώχνοντας

μέσα ἔς τὰ πρῶτα σκότη...

Κ' ὕστερα δὲ ἔρθη ἡ ἀνάστασις,

ἡ Ἀνάστασις ἡ πρώτη...

Στὰ δάφνινα προσκέφαλα

δὲ ἔρθη ἐκείνη ἡ ἡμέρα

ν' ἀπλώσῃ ἡ λευτερία ἡ σωτή

κ' ἡ Εἰρήνη πέρα ὡς πέρα.

Τέλλος Ἀγρῶς

Η ΦΥΤΟΛΟΓΙΑ

Μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι φαντασία μου. Ὅχι, εἶναι πραγματικότης καὶ συνέβη εἰς ἓνα διακεκριμένον σήμερον καθηγη- τὴν. Εἶχεν ἔλθῃ λόγος περὶ φυτολογίας καὶ ἐλέγαμεν, ὅτι εἶναι τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον περισσότερον ἀντιπαθεῖται.

«Θὰ σὰς διηγήθῃ, μὲς εἶπε τότε ὁ κα- θηγητὴς, καὶ ποῦ μοῦ συνέβη μετὰ τὴν φυτολογία. Ἦμουν πολὺ νέος καὶ μετὰ εἶχαν μεταθέσει εἰς μίαν ἐπαρχίαν, εἰς τὸ μέσον τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Ὅταν ἐφθασα ἐκεῖ, μοῦ ἔδωκαν τὸ πρόγραμμα τῶν μα- θημάτων ποῦ ὄφειλα νὰ διδάξω. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ φυτολογία. «Μὰ δὲν ἔχω ἰδεάν φυτολογίας» εἶπα τότε. «Δὲν πευ- ράξει, μοῦ ἀπήντησεν ὁ γυμνασιάρχης, θὰ μελετᾷς τὸ μάθημα ὅπως οἱ μαθη- ταὶ καὶ θὰ τοὺς τὸ λές κατόπιν.» Ἀρ- χίστα λοιπὸν νὰ διδάσκω. Ἀπεσπῆξα τὸ μάθημα τὴν μιὰ μέρα, καὶ οἱ μαθηταὶ

μοῦ τ' ἀπεσπῆξαν τὴν ἄλλην. Περάσα- μεν ὅκτω-δέκα κεφάλαια, ὅταν ἐφθασα εἰς ἓνα κεφάλαιον ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ μάθω. Τὸ διάβαζα, τὸ ξαναδιάβαζα, καὶ τίποτε δὲν ἐννοοῦσα. Τί νὰ κάμω; μετὰ ἔπιασ' ἀπελπίσθαι. Διάβασα τὸ παρακάτω κεφάλαιον. ἦτο εὐκολώτερον καὶ τὸ ἔ- μαθα. Τὴν ἄλλην μέρῃ εἶπα τοὺς μαθη- τὰς μου: «Θὰ ἀφίσωμ' αὐτὸ τὸ κεφά- λαιο, παιδιὰ, δὲν ἔχει καμμίαν σπου- δαιότητα, εἶναι δὲ καὶ δυσνόητον.» Ὅλοι οἱ μαθηταὶ μοῦ ἤρχισαν τότε νὰ γελοῦν. «Ὁ καταντροπιάστηκα, διότι δὲν εἶχα πείθων. Μοῦ ἐφάνη τὴν θὰ ἦνοιγεν ἡ γῆ νὰ με καταπιῇ. «Δὲν μοῦ λέγετε τί εὐρί- σκετε τὸ γελοῖον;» εἶπα μετὰ ὕψος θυμω- μένο. «Ἐνας μαθητὴς ἐσηκώθη τότε καὶ μοῦ εἶπε. «Νὰ σὰς πῶ γιατί γελοῦμε. Ἐσεῖς τέλος πάντων, μὰς κάνατε καὶ με- ρικὰ μαθήματα. Μὰ ὁ προκάτοχός σας τὰ ἐδίδαξε δυσνόητα καὶ τὰ περνοῦσε ὅλα!!!»

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Εὐρισκόμην πλησίον τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου καὶ παρατήρουν τὴν πέριξ φύσιν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ δύνῃ ὀπισθεν τῶν Πυραμίδων καὶ ἔστειλεν εἰς τὴν γῆν τὰς τελευταίας θοπείας καὶ τὰ πλέον πύρινα φιλήματά του. Χρῶματα ἀράνταστα καὶ αἰθέρια συνεχόντο τὸ ἔθ- μετὰ τοῦ ἁλλου, μετὰ ὑπερόχον ἁρμονίαν καὶ ὠραιότητα. Ἡ εἰκὼν ἦτο πλήρης μαγείας καὶ μεγαλείου. Τὸ πᾶν ἐλάμ- βανε μίαν ὀψιν διαφορετικὴν. Καὶ τὰ πλέον ποταπὰ πράγματα ἐξιδανικεύοντο ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Ἐνας Βεδουῖνος μετὰ ἡρακλεὶον παρὰ- στημα, μετὰ λευκὴν πτυχωτὴν γαλ- αμπίαν, ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ καθήμενος ἐπὶ μιᾶς καμήλου.

Ἐνόμίζε τις ὅτι ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Φαραῶ, καὶ ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν χώραν του. Τὸν παρεκολούθησα διὰ τοῦ βλέμματός μου, ὥς ὅτου ἐξηφανίσθη ἡ γραφικὴ σιλουέττα του πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, ἐνῶ τὸ νυκτερινὸν σκότος ἐξοριε τοὺς πρῶ- τους φαιούς πέπλους του ἐπὶ τῆς γῆς.

(Κάϊρον) Πόθος τῆς Ρόδου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς μικρᾶς περιηγη- τρίας:

«Καὶ τί ἔβλεπα, ἂν ἤξευρες, ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Γαλλίαν! Τόσα, τόσα δὲ, καὶ σοὺ μιλῶν φασὶν τὰ γαλλικά!..»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

— Πῶς λέγεται, Γεώργιο, μετὰ μίαν λέξιν, ἡ

πρὸς τὸ καλὸν ῥοπή;

— Μά... Εὐρώπη!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Ἀπριλίου 1914.

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Μαζὶ μετὰ τὴν σημερινὴν «Ἀθηναϊκὴν Ἐπι- στολήν» τοῦ, ὁ ἀγαπητός μας κ. Φαῖδων (Γρ. Ξενοπούλου), μοῦ ἔδωσε καὶ μίαν ἄλλην μικροῦσαν, «τὸ παιδάκι τῆς», καθὼς μὲ εἶπε, καὶ μετὰ ἐκέλευσε πολὺ νὰ τὴν δημο- σιεύσω ἔδω. Ἰδοὺ τί σὰς γράφει:

«Ἀγαπητοί μου φίλοι,
«Μετὰ τὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ Διάπλασις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ σὰς μοιράσῃ ἀπὸ μίαν Ἀγγελίαν περὶ τῶν βιβλίων μου, τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, καθὼς καὶ περὶ ἐνὸς ἄλλου («Ὁ Κόκκινος Βράχος»), τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἐκδοθῇ. Γνωρίζω, ὅτι τὰ βιβλία μου αὐτά, ἐκτὸς τοῦ Παιδικοῦ «Θεάτρου», δὲν εἶναι διὰ τὴν ἡλικίαν ὅλων σας. Μόνον οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητρίδας τῆς «Διαπλάσεως» εἰσπορεύονται νὰ τὰ διαβάσουν καὶ νὰ τὰ ἐννοήσουν. Ἐν τούτοις παρακαλῶ καὶ τοὺς μικρότερους σας νὰ μὴ πετάξτε τὴν Ἀγγελίαν, ἀλλὰ νὰ τὴν δώσετε εἰς τοὺς γο- νεῖς σας, εἰς τὰ μεγαλύτερα ἀδελφία σας ἢ εἰς ἄλλους συγγενεῖς καὶ φίλους ἐνηλίκους. Ἔτσι θὰ μοῦ κάμετε ἓν μικρὸν ξεσπάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. — ΦΑΙΔΩΝ».

Ἐγχεῖς ἐντελὺς ἄδικον, Φαῖδων. Ἡ στι- χουργία τῶν «Δύο Δρόμων», τοῦ ποιηματοῦ ποῦ ἐδημοσίευσθ' εἰς προηγούμενην Σελίδα Συνεργασίας, μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἑλλη- νικοῦ Μεγαλείου, εἶνε χαριτωμένη, ὠραιότατη. Καὶ διὰ νὰ πεισθῇς, ἀρκεῖ νὰ μάθῃς, ὅτι τὸ ποιηματοῦν αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμε τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, ἀλλὰ, ὅπως μοῦ ὁμολόγησεν ὁ ἴδιος αὐτός φίλος μου, τὸ ἀντέγραψε ἀπὸ κά- ποιον βιβλίον, ἐπομένως εἶνε ἔργον δοκίμου ποιητοῦ. Μόλις τὸ ἐδίδαξα, καὶ τὸ εἶδα τό- σον εὐμορφον, τὸ ὑποπτεύθην καὶ μάλιστα, καθὼς θὰ εἶδες εἰς τὴν Ἑγχεῖσιν, ἡρώτησα τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον ἂν εἶνε πράγματι ἰδι- κόν του. Ἐπειδὴ δὲ ἔτυχε καὶ νὰ κληρωθῇ, πρὶν λάβω ἀπάντησίν του, τὸ ἐδημοσίευσα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸ ἀπολούσῃς. Ὁ «γινωσκόμενος ἀνὴρ», ὁ ὁποῖος σοὺ εἶπεν, ὅτι ἡ στιχουργία του εἶνε ἀμέτοχος πάσης κα- λαισθητικῆς καὶ τέχνης, δὲν σοὺ εἶπα σωστά. Ἀμέτοχος καλαισθητικῆς καὶ τέχνης εἶνε ἡ στιχουργία αὐτή, ἐνὸς ἄλλου φίλου μου ποῦ δὲν τὸν λέγω:

Μέριαν βράζε, νὰ διαβῇ
Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος,
Εἶνε ἡ ὁδὸς πολλὴ στενὴ
Γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖνος,
Ποῦ πῆρε δάσους πρᾶσινας
Πολλὰς ἀπὸ τὴ Νίκην
Καὶ ἐφθασε οὐκ ἀστραπὴ
Μετὰ σὴν Θεσσαλονίκην!

Ἐντελὸς γελοῖος δὲν εἶνε βεβίως αὐτοὶ οἱ στιχοὶ εἶνε ὅμως ἄτεχνοι καὶ χωρὶς γούστο. Ὁλὲ σύγχρισις μετὰ τοὺς στιχοὺς τῶν «Δύο Δρόμων»! Ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ νέος ἀκούη καὶ δὲν ἐννοεῖς ἀπὸ τέτοια πράγματα, διὰ νὰ μά- θῃς, διὰ νὰ προσεῖδῃς, πρέπει νὰ πεῖθῃσαι εἰς τὴν κρίσιν μου. Ἐγὼ ξυρῶ καλλιτέρε- ας σου. Οὕτε ἔχω κανένα λόγον νὰ μεροληπτῶ (!) εἰς τὰς ἐγκρίσεις. Τὸ συμφέρον μου εἶνε νὰ δημοσιεύω τὰ καλλίτερα ἀπ' ὅσα μοῦ στέλ- λουν, ἀδιάφορον ποῖος ὁ στέλλων. Αὐτὰ πάν- τοτε ἐγκρίνω· καὶ ἐπειδὴ καθὼς φορὰν εἶνε πε- ρισσότερα ἀπ' ὅσα χωρεῖ ἡ Σελίς, δημοσιεύω ὅσα χωροῦν διὰ κλήρου. Δι' αὐτὸ βλέπετε ἄλλον νὰ δημοσιεύωνται συχνὰ καὶ ἄλλων σπανίως, ἢ καὶ διόλου, μολονότι καὶ οἱ μὲν

καὶ οἱ δὲ εἰς τὰς Ἑγχεῖσεις φαίνονται ἐξ ἴσου. Ἀκριβὲς ἐπειδὴ δὲν ᾔθελα νὰ ἔχω τὴν εὐθύνην καὶ νὰ μοῦ λέγουν ὅτι μεροληπτῶ, ἀνέθεσα τὴν ἐκλογὴν εἰς τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν κλήρον. — Πολὺ ἐκτενὴς ἡ ἀπάντησίς μου εἰς τὸν Φαῖδωνα. Ἀλλ' ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους ὅσοι τυχόν ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ταπεινότη- μενα ἔργα τῶν εἶνε καλλίτερα ἀπὸ ἄλλα, ἐγ- κρινόμενα καὶ δημοσιεύμενα. Κ' ἐπειδὴ ὁ ἐγω- ισμὸς εἶναι κατὰ ἀνθρώπινον, ὑποθέτω ὅτι αὐτοὶ εἶνε πολλοί, ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐκφράζουν τὸ παράπονον τῶν, ὅπως ὁ Φαῖδων.

Ὁ, καί, Πατρίς τῶν Ἠρώων, αὐτὸ εἰσπορεύ- νη σοὺ τὸ ἐγγυηθῇ κ' ἐγὼ. Ἀργότερα, μετὰ χρόνια, ὅταν θὰ εἶται μεγάλη, θὰ ἔχῃς μίαν πολὺ συγκινητικὴν ἀνάμνησιν μετὰ τὸ νὰ ξεφυλ- λίσῃς παλαιούς — τότε — τόμους μου καὶ νὰ συναντᾷς τὸ ὄνομά σου. — Εἰς τὸν καταλόγον τῶν συνδρομητῶν μου, τάγομαι εἰς ἴσα σγε- δόν μετὰ τὰ κορίτσια. Ὡστε, καθὼς λέγετε, ἂν ἀποφασίσουν ὅλα τὰ κορίτσια νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πιθανόν τάγομαι νὰ μὴν ὑπερτερώσω.

Ἀφοῦ ξέυρης ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ σοὺ ἀπαντήσω, διατὶ ζητεῖς ἀπάντησιν, Μπουμπου- λῖνα; Ἀπαντῶ ἔκτενως, ὅχι μόνον ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ γῶρος, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔχω νὰ- παντήσω κατὰ τί. ποῦ θὰ τὸ ἐδίδαξαι ὅλοι μ' εὐχαρίστησιν καὶ ὠφέλεια. — Ἀλλὰ τί βλέπω; Νὰ μία ἐκτενὴς ἀπάντησις, διὰ νὰ σοὺ πῶ ὅτι δὲν ἐχρεώζετο τέτοια! Γελᾷς; ἔ... Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐξεθῶμωσες ὁλοσκόπου.

Ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία μετὰ πληροφορεῖ, ὅτι τὸ ποίημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου (δὲν πειράζει νὰ τὸ πῶ, διότι ὁ ἴδιος ὁμολόγησεν ὅτι τὸ ἀντέγραψε ἀπὸ κάπου) εἶνε ἐλευθέρως μετὰφρασῖς ἐνός ποιηματοῦ τοῦ Alfred de Musset, ποῦ ἐπιγράφεται «Les deux routes». Ἡ ἰδία μοῦ γράφει καὶ τὸ ἐξῆς χαριτωμένον: «Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι μοῦ ἐπέστρεψες τὰς φωτογραφίας ποῦ σοὺ ἔφεραν κατὰ λάθος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ λάθος, ἀγαπητὴ μου, εἶνε κομπλιμέντο γιὰ σένα. Ξέρουν ποῦ ὅλα τὰ γράμματα ποῦ στέλνω μέσ' στὴν πόλιν, εἶνε γιὰ σένα, καὶ δὲν κάνουν τὸν κόπο νὰ κυττά- ζουν τὴν διεύθυνσιν. Ἀμα λέγω: νὰ πᾶτε αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν... Ὅλοι στὸ σπῆτι συμπληρώνουν: στὴν Διάπλαιν!»

Ὁ Χρῖστος Ἀγγελολόγος, ἀπὸ τὴν Σμύρ- νην, μοῦ γράφει: «Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς ἐδίδαξα τὸ τί λέγει ὁ Ναύαρχος Μιαούλης περὶ ἰδρύσεως Διαπλάσεως Σουλίου καὶ ἐν τῇ πόλει μας, ἡ ὁποία στερεοῖται τοιούτου. Κ' ἐγὼ πρὸ καιροῦ ἐσκεπτόμην αὐτό, ἀλλ' ὡς ἄπλοῦς ἀγραφεὺς, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε. Ἐπειδὴ ὅμως γράφεις νὰ σοὺ γρά- ψουν ὅσοι σκέπτονται νὰ συνεργασθῶν, σοὶ δηλῶ ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ εἶμαι εἰς ἐξ' αὐτῶν καὶ θὰ ᾔθελα νὰ γνωρισθῶ μετὰ τὸν Ναύαρχον Μιαούλην καὶ προσωπικῶς, ἂψ' οὐκ ἐκείνος εἶνε Σμυρναῖος καὶ ἐγὼ. — Δὲ ἐνεργήσῃ λοι- πὸν τὰ δέοντα ὁ Ναύαρχος Μιαούλης. Ἐλ- πίζω δὲ ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ πολλὰς ἄλλας ὁμοίας δηλώσεις.

Τὸ Ἀφρισμένον Πέλαγος πληροφορεῖ τὴν Λαφροστεφὴ Γολανδολέσκον, ὅτι οἱ Πράσχοποι δὲν ἔχουν Σχολεῖον, ἀλλὰ Γραφεῖον, ἐπι- σκόμενον εἰς τὴν ὁδὸν Λυκαβητοῦ ἀρ. 7, καὶ ὅτι διαιροῦνται εἰς διαφόρους ὁμάδας, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἴδιον ἀρχηγόν. Καὶ ἐρωτᾷ: ἡ Λαφροστεφὴς Γολανδολέσκος ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ Πρόσχοπος; — Ὁ δὲ ἐπεθύμει βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἐύρισκεται εἰς τὴν πόλιν μας.

Χαίρω ποῦ ἐγενεῖς καλὰ, Γιγαντομάχ' Ἑλ- λην. Βεβαίως τώρα πρέπει νὰ κοπιᾷς λιγνὰ περισσότερον, διὰ νὰ πληρώσῃς τὰ μαθήματα ποῦ ἔχασες. Κ' ἐδῶ ἡ 25 Μαρτίου ἐωρτάσθ' μ' ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν κ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον. Ἀ, φυσικά! ὕστερ' ἀπὸ τόσας νίκας καὶ τόσα τρόπαια!

Διὰ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν, Πουπου-

λένια. Ναί, ἡ τηλεπάθεια εἶνε πολὺ περίε- ρον φαινόμενον, ἀλλὰ συχνὰ παρατηρεῖται. Περιστατικὰ, ὅπως αὐτὸ ποῦ μὰς διηγήθῃ ὁ Δοξασμένος Ρήνος, συνέβησαν καὶ ἀναφέρονται πολλά. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἰσπορεύει ἀκόμη νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, τὰ παραδέχεται ὅμως καὶ τὰ καταγράφει. Ἀλλ' ἡ φιλοσοφία πολλὰ συμ- περάσματα στριγγίζει ἐπ' αὐτῶν.

Ὡραίαις ἐπιστολαῖς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομοῦδα καὶ οἱ ἐξῆς: Τορπίλλη Βότση, ὁ Νικητὴς, Γαλανὴ Βασιλίσσα, Ναύαρχος Μια- οῦλης, Ἰὰς Αἴρα, Ἀκακία, Αἰγλή τοῦ Ἑλ- ληνισμοῦ, Σεντενιμένη Ἑλληνοπούλα καὶ Φάων. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εὕρισκετε σῆς ὀλίγον τόπον διὰ νὰ παντήσω;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ δύο πουλάκια» τοῦ Φάωνος. — «Τὸ χωριὸν» τῆς Ἐνώσεως τῆς Κρήτης. — Διάφορα τοῦ Δουλειοῦ τοῦ Καρ- διας, τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913, τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τοῦ Εὐαίσθητου Βράχου (τοὺς ὁποίους ὅμως, παρακαλῶ, νὰ μὴ μοῦ στέλλουν τόσο πολλὰ μαζὶ, πρῶτον διότι ἀργῶ νὰ τὰ διαβάζω, καὶ ἔπειτα διότι, ἂν ἔστειλαν μόνον ἓν κατ' ἐδομοῦδα, θὰ ἦτο πολὺ καλλι- τερον). — «Ἀπὸ τὰ φαῖδρα» τ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ου φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον ναυορᾶσθαι τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρεωστέον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρεωστέον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

190—195 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοί, ἄλλαι τὸσαι λέξεις:

γένος, τόπον, νάνος, ὄρος, ἀγία, ἔρις
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νῆκα

196 Γεῖφος

“Οσοι
γρ” μέλι + μένω +
+ + +
+ + +

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Πειγματίσεως τῶν Δολλορίων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3

21. Ἀμφιτέριτη (ἀμφί, Τρίτη.)—22. Ἴρις (ι, ρίς.)—23. Σόφια-σοφία.—24. Ἀργεῖος-ἀργία.
25. Ι - ΟΥ - ΔΙ - ΟΣ 26. ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΟΥ - ΔΑ - ΜΟΣ (ἀνθος, κύκνος, ὕς,
ΔΙ - ΜΟΣ νοῦς, Θᾶσος, ὄνος,
ΟΣ σῶκον.)—27-28. 1.
Πᾶρος, πόρος, ὄρος ὄνος, τόνος, Τήνος. 2.
Ἥτις, Ἥρα, ὦρα, ὦρας, ὤρος, ὄρος, ὄνος,
οἶνος, οἶκος. Νίκος, νίκη, Ν κη.—29. ΑΡ-
ΓΟΣ, ΑΙΔΙΑ, ΡΟΔΩΝ (ΔΑΡῶν, ΡΙΟΝ,
ΓΑΔεῖρα, ΟΙΩνός, ΣΑΝός.)—30. Ἐπὶ
Κωνσταντίνου Δωδεκάτου ἐδοξάσθη ἡ Ἑλλάς.
—31. Ξένους ξένις (ξ' ἐν οὐς-ξ' ἐν ιςε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Α'—49]

Ἡληνόπουλα, ἂν ἀγαπάτε τὴν Ἑλλάδα,
ἢ ψηφίσατε τὸν Γενναῖοψυχον Στρατηλά-
την, τὸ ὑπέρχον αὐτὸ ψευδώνυμον. Ζήτω!! ὁ
ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

[1Α'—50]

Ἦνκεν ἀναρρωτικῶς ταπεινὸν καὶ ἀλλαγῇ
τόπου διαμονῆς, παῦα ἀνταλλαγῇ c. p.
Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 145.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν, Θεοδόρα
Καραβέλλου, Ν.κ. Σ. Κουτσοβέλης, Κωνσ. Ν.
Ἀλιβιζάτος, Ἑλένη Ἀγνή Σηλιοπούλου, Θεοδ.
Κωστόπουλος, Ἄδαμ. Μ. Σουγίος, Δημ. Σ. Βαλ-
λιάνος, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ἐμ. Μ.
Φλωράκης, Κωνσ. Ν. Σπουρόπουλος.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρήστος Καραούζος.
ΒΕΛΚΑΣ: Ἀριάνη Μ. Σταυροῦ, (15.16).
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπλάσης.
ΚΑΙΡΟΥ: Ἐνώσις τῆς Κρήτης (15.16)
ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Δικέφαλος Ἀντὺς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ. Καραγιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεωρ. Ι. Γεραῖος, Ἑλληνικὸν
Μεγαλεῖον.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ν. Κορμῖος (15.16). Δοξασμένος
Σπυριδὸς (15.16).
ΚΩΝ.ΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστός, Ροδωνία,
Ἑλκωνιάς.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Γαλιανὴ Σημαῖα.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιάν. Α. Ἀλεξοπούλου, Πατρὶνὸ
Ναυτοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλεῖς, Ἀλ. Ι. Κα-
λαβρόζος.

ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ν. Μωρατίτης.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γεωρ. Κ. Κασάτης.

ΥΔΡΑΣ: Ἰωάννα Σαρ. Βενιέλου, Εὐγενία Π.
Ζουρντῶν Ἀνδρ. Ζουρντῶν, Παναγ. Ι. Παντε-
λάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Β. Τυπάλδος, Παῦλος Β.
Τυπάλδος, Εὐάγγελος Θεμ. Βαρούτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρύντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλωρόθη-
σαν οἱ ἐξῆς δύο ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΑΡΑΒΕΛΛΟΥ ἐν
Ἀθήναις καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΑΡΟΤΗΣ ἐν
Τρικκαῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆ-
νας ἀπὸ τῆς Μαΐου Παρακαλοῦνται δὲ ἀμφοτέ-
ροι ὥπως μας ἀποστείλουν τὰς διευθύνσεις τῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουνίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἰουνίου).

183. Λεξιγραφίος

Θεὸν μαζί ἀρχαῖαν
Μ' ἀντωνυμιᾶν θέτω,
Κ' ἕνα θεὸν ἀμείψω;
Αἰγύπτιον συνθέτω.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

184. Συλλαβόγραφος

Ἡ πρόθεσις ἐνοίνεται
Μὲ φθόγγον καὶ μὲ γράμμα,
Καὶ Κράτος φανερώνεται
Μεγάλον ἐν τῷ ᾄμα.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰστοῦ Ἀρχάνης

185. Στοιχειόγραφος

Νῆτον τοῦ Αἰγαίου ἀποκεφαλίζω
Καὶ θεὸν ἀρχαῖαν οὕτω σχηματίζω.
Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

186. Ἀναγραμματισμὸς

Εἴμ' ἐξωτικὸς καρπός,
“Ὅπως ἔγω ἂν μίψωσι”
Ἄν μοῦ βγάλης ἕνα γράμμα
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσης,
Γνωστὴν πόλιν ἐπὶ νήσου
Μακρινῆς ὅλῃ σχηματίσης.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

187. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ
σειράν: πτηνὸν θαλάσσιον, ἄνθος εὐώδες,
δαίρεισι τοῦ Κράτους, θεότης, μέρος τοῦ
πλοίου, τρώξιμον, ποταμὸς τῆς Γερμανίας,
βρασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πριγκίπου τοῦ Βυζαντίου

188. Ἀντεστραμμένη Ποιήσις
*****+***** = Πόλις τῆς Νέας Ἑλλάδος
*****+***** = Ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Φθίας
*****+***** = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
*****+***** = Θεὸς ἀρχαῖος.
*****+***** = Ἀγρίον ζῶον.
+Οἱ σταυροὶ ὄρος τῆς Ἠπείρου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γενναῖοψυχου Στρατηλάτου

189. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων, ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.
1, Ἀρχαῖα βασίλισσα ὠραιότητά. 2, Πόλις
τῆς Μακεδονίας. 3, Θεὸς ἀρχαῖος. 4, Ὅπλον
ἢ ἐργαλεῖον. 5, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πουπῆ

(ὥρα ἐκθέσεις τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν
Ἐντιγόνην) εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμοῦμαι
ἀπέχων τὸσας χιλιάδες ὀνόματα; εἰς ποίαν πό-
λιν εὐρίσκεται αὐτὸς ὁ Κ; ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ
ἦτο εὐκόλον νὰ ψάξω καὶ νὰ σοῦ πῶ;) Μεγά-
λην Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ναύαρχον
Μιαούλην (ναί, εἰμεθα ἐν τάξει· ἀντασπάζομαι
τὴν Νύμφην, τὸ Ναυάκι καὶ τὴν Ἰάδα) Κῦμα
(καὶ τὸ σονέττον ὥρατο καὶ ἡ ἐξηγήσις σου)
Ἀκτῖνα Χ. (ἀφοῦ τὰς εἶχες ἐτοιμάσας καὶ
σ' ἐμπόδισεν ἡ ἀσθένεια νὰ τὰς στείλῃς,
στεῖλές τας καὶ τώρα καὶ μὴ στενοχωρῆσαι)
Σιδηροῦν Προσωπεῖον (σὲ πιστεύω· στείλές
τας) Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (σ' εὐχαριστῶ δι'
ὅσα γράφεις) Κῦμα τοῦ Ἰονίου (ἔχει καλῶς
εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν) Νέλικε
(παρομοίως) Ἡρώα τοῦ 1913, (ποῦ συμφω-
νεῖ πληρέστατα μὲ ὅσα γράφει ἡ Βαλκανικὴ
Συμμαχία) Δοξασμένον Σπυριδῶν (χαίρω
ποῦ ἔγεινεις καλὰ καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνε-
ργείας) ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα) Κοιμητοῦσαν
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὥραιαν πασχαλινὴν
κάρταν) Πληρωμένον Ἠπειρώτην (αὐτὸ ἐξέ-
λεξα· χαίρω πολὺ) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀγλαῖαν Σ. Βρ. (ἐ-
πίσης, καὶ τοῦ χρόνου) Ἀγιά-Σοφίαν
(εὐχαριστῶ πολὺ—πολὺ διὰ τὸ ξεσπά-
σθαι· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ
περισσότερα) Ἐνωσὶν τῆς Κρήτης (νὰ
εἴσαι ὑπὲρ ἡμᾶς, ἀλλὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ
ἄλλα, ἀκόμη καλλίτερα) Μοσχοβόλον Κρῖ-
νον (ἔστειλα) Ἀθήνην (ἔστειλα) Ἐρημίτιδα
(διεβιβάσθησαν ἔστειλα· ὁ φάκελλος ἔχει εἴ-
κοσι λυσόχαρτα, ἡ τετραμηνία ὅμως 17 ἢ 18
φύλλα· ὥστε πάντα περισσεύουν) Πειρακτῆ-
ριον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Δόξαν τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ καὶ Στέφανον τῆς Νίκης (ἐπίσης)
Ἀνόρθωσον (δὲν τὰ ἔστειλες, ὥστε στείλές τα
τώρα) Λεοντόκαρδον Κρῖτα (ἔστειλα) Ι. Α. Ι.
(πὼς εἴμπορὸν νὰ σοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμον,
ἀφοῦ δὲν μοῦ γράφῃς οὔτε τὸν ὄνομά σου, οὔτε
τὴν διαμονὴν σου, οὔτε μοῦ στέλλεις δραχμὴν;
δὲν ἐδιάδασες τὸν Ὀδῆγον;) Λουλουδί τῆς
Καρδιᾶς (ὄχι· ἐκατεσκεύασαν, ἀέγραφα) νὰ
λές· τὰ διηγήματα δὲν κατασκευάζονται) Λυ-
δῶν Διδῶν (ἀπὸ τὰς Ἑκθέσεις ὄχι· ἀπὸ τὴν
ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθης μέχρι σήμερον, περὶ ἡ-
μερῶν 14 ἔτη, 8 μῆνες καὶ 7 ἡμέραι· ὥστε 14-
ἔτη 15 ἔτων) Ἡρώα τοῦ 21, Τέλλον
Ἀγρῶν, Νικόλαον καὶ Μαρίαν Γ. Πολυμε-
νάκου, Κλ. Γ. Κοιτοπούλην, Ὀμηριάδα,
Νύμφην τοῦ Πόντου, Φιλόπατρι, Ταγγό,
Δημ. Ν. Φωτιόπουλον καὶ τοὺς λοιπούς, ποῦ
μοῦ ἔστειλαν ὠραῖες πασχαλινὲς κάρτες. Καὶ
τοῦ χρόνου!

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρωτόιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του